

Tik-Bats 2 Animal Life

vars. no. 2. April 1925

3L

KZ m 2/11, N01TB

N25.25.2

19.7932

1145

1145

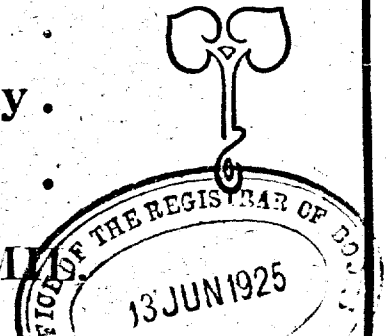
Vol. XXV]

April, 1925

[No. 2

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL

TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

இந்த வர்த்தமான ஸாரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
kai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A.,

Member of the S.P.C.A.

சென்னை: கீ. ஏ. வி. கி. சங்கரத்தின் மெம்பராஜிய

ராய் சாரேப் ஜி. வெங்கடரங்க ராவ், எம். ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXV. No. 2.

April, 1925—(ஸ்ரீ) ஏப்ரல்

CONTENTS

IN ENGLISH

The Madras S. P. C. A. 11
Cow Protection Under Muslim Rule. 13

PAGE

பொருளடக்கம்

தமிழ்

சென்னை எஸ். பி. லி. எயின் 11
வருஷாந்திரக்கட்டம் 13
ஜீவஹிம்சை செய்யல்.... 17
குதிரை புலம்புதல் 19

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜீந் து வர்த்தமான ஸாரம்

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை

சம்புடம் XXV.]

APRIL, 1925—(ஸ்ரீ) ஏப்ரல்

[இலக்கம் 2.

I The Madras S. P. C. A. INDIAN SUPPORT THE GOVERNOR'S APPEAL

The forty-fourth annual meeting of the Society for the Prevention of Cruelty to Animals was held on Tuesday, March 24, 1925, at the Victoria Hall under the presidency of the Society's Patron, H.E. the Governor. There was present a large gathering including the Hon. Cecily Goschen, the Hon. Dewan Bahadur T. N. Sivagnanam Pillay, the Hon. Mr. C. E. Odgers, the Hon. Mr. E. H. Wallace, Colonel D. G. Rai and Mrs. Rai. H. E. the Governor who was accompanied by the Hon. Cecily Goschen and Captain Goschen was received by the Hon. Mr. C. E. Odgers and Mr. M. A. Thirunarayanachariar, President and Secretary of the Society, respectively, who conducted him to the dais.

THE REPORT

Mr. B. Venkataramanjalu Naidu moved and Dewan Bahadur P. Parankusam Naidu seconded that the report which had been circulated be taken as read. This was agreed to.

The Hon. Mr. E. H. Wallace moved for the adoption of the report. He said that it was a record of useful service and of good work done by the Society in spite of disappointment in some directions. It held out considerable promise for the future and the Society as a whole and its President and Honorary Secretary in particular deserved their congratulation. There were one or two points in the statement of accounts which for a short time puzzled the speaker. The net income of the Society was Rs. 14,000 and the net expenditure was Rs. 15,300,

thus showing a loss of Rs. 1,300. It was an encouraging feature that subscriptions and donations for last year showed an increase of about Rs. 500 and this sum was evidently not sufficient as the net loss was Rs. 1,300. The Society should therefore, make a greater effort to increase the subscription list. More than half of the existing 219 subscribers were Europeans and European firms, while the number of Mahomedan subscribers was only seven. This small number would not be appreciated by the members of the Mahomedan community and it was, therefore, up to them to see that they were not behind Europeans in supporting the Society and in avoiding further reproaches being cast upon them in this direction. The Committee would have to see that the punishments inflicted by Magistrates for offences relating to cruelty to animals were not light, but that they should be deterrent as it was of very little use to impose a fine of four annas on men who could make as many four annas through their animals. They should impress on the people that it was more humane to put an animal out of its misery than to allow it to lead a life of misery and weakness. They should also persuade the people to cease slaughtering animals in the name of religion. No educated or civilized person would believe that the gods appreciated the torture of animals and rejoiced in the blood of a bull or of a ram and if the Society educated men then the gods of these men would no longer remain barbarians. The Society felt that the best hope lay in educating the younger generation and it was encouraging to read in that light a report of the Band of Mercy. This movement should be brought into touch with this country. It was part of the education of every Boy Scout

hat he should be kind to every animal. The League of Mercy should be spread into schools and colleges. In conclusion he appealed to those present to assist the Society in doing still greater work which lay before it and in giving it more power and strength to do it.

LIGHT PUNISHMENTS

Colonel D. G. Rai in seconding said that he had never believed in a light punishment for a great crime and the proper thing should be that if the crime was great the punishment should also be severe as a light punishment would be putting a premium on the crime. Prevention of cruelty to animals could be accomplished by the Police and the Magistracy. The Police had already done their duty splendidly, and tribute should be paid to them whole-heartedly. The Magistrates should realize that light punishments not only reduced the chief source of the Society's income, but also encouraged people to continue to commit cruelty to animals. He suggested that only healthy cows should be licensed for milk. As tuberculosis was communicated from the cows, cows suffering from the disease should be sent to hospitals for treatment. A law should be passed that any milk-man who did not allow twenty five per cent of the milk for the calf would have to undergo a severe punishment. He also suggested that His Excellency might ask wealthy people who approached him to pay more attention to animals deserted by their masters.

INSPECTORS

Mrs. H. Stanford, Honorary Presidency Magistrate, in supporting said that the Honorary Presidency Magistrates' Association would consider the references made to the light punishment inflicted by the Magistrates and would see that no complaints were made next year on that score. In one of the two cases that came up before her, the offender was fined three rupees. They should hold animal weeks, animal months and educate young boys and girls reading in schools and colleges not to be cruel to animals. No child was cruel to animals and cases of cruelty should be attributed to mental or moral derangement in people.

Out of 2,400 cases put up by the Society, only twenty failed, and the successful cases showed that a vast amount of work was done by the officers of the Institution. The

success of the Society depended upon its inspectors who should exercise a large amount of tact in discharging their duty. Every religion forbade cruelty to animals, and cruelty to poultry was horrible. The Society should increase the number of inspectors over children.

The report was then adopted.

OFFICE-BEARERS

The Hon. Mr. T. N. Sivagnanam Pillay moved that the following office-bearers be elected for the ensuing year: President—the Hon. Mr. C. E. Odgers; Vice-Presidents—the Hon. Sir Murray Coutts Trotter, the Bishop of Madras, the Hon. Mr. C. P. Ramaswamy Iyer, the Rajah of Ramnad, Dewan Bahadur Govindadoss Chathurbuja Doss, and Mr. A. E. Rencontre; Honorary Secretary—Mr. M. A. Tirunarayana-chariar; Honorary Treasurer—Mr. C. S. Govindaraja Mudaliar; Honorary Surgeon—Mr. V. Krishnamurthy Iyer. A large and representative Committee has also been chosen.

Pinjrapole Committee: Chairman—the Hon. Sir C. V. Kumaraswamy Sastryar; Honorary Secretary—Mr. D. K. Asher.

Mr. C. V. Venkataramana Iyengar, M. L. C., in seconding, referred to the work of the Society done at Coimbatore where they had plenty of money and put up veterinary hospitals and dispensaries and carried on much propaganda work.

PRIZE DISTRIBUTION

His Excellency then distributed gold and silver medals and books to the following students who won in the prize essay competition: Anand Ram (Christian College); A. Ponnaiya (L. M. S. High School, Coimbatore); T. S. Narayana Rao (P. S. High School, Mylapore); H. B. Phillips (Christian College); K. M. Mohanram and V. R. Rajalakshmi (Presidency Training School, Egmore).

THE GOVERNOR'S SPEECH

His Excellency said that there was very little for him to say after the excellent speeches that had been made with regard to the Society. His Excellency assured the audience of his hearty support and sympathy, and hoped that he would be allowed to be more closely associated with the Society through his daughter (the Hon. Cecily Goschen) who was present that evening. She was a great lover of animals

and would like to give her support to the institution. The S.P.C.A. ought to make a very great appeal to the public, an appeal really on behalf of the suffering millions which could not make their feelings and suffering known. Several speakers had referred to the causes of cruelty and how it generally arose out of sheer ignorance and carelessness. They had a special responsibility in protecting animals, as they were unable to express themselves. Children should be educated to be kind to animals. The suggestion made to His Excellency to appeal to the gentlemen who sought to have an interview with him was open to the objection that during the past few weeks he had presided at nine or ten charitable meetings, and he could not give the desires of one Society preference to those of another. He would, however, endeavour to bear in mind the needs of the S.P.C.A.

His Excellency congratulated the Society on the good work done last year. The interesting report reflected great credit on those who had prepared it, more particularly on the Secretary, who, during the last fifteen years, had given much of his time and energy to the Society. During His Excellency's stay in Madras he had not come across many instances of cruelty to animals. He had, however, seen a case of hobbling which should have been reported to the Society. Many people who were fond of animals would not take the trouble to report cases of cruelty to the Society. His Excellency wished the Society all success, and hoped that it would get the stronger financial support which it deserved and that all lovers of animals in this city would contribute to its funds. His Excellency then announced amidst applause a donation of Rs. 500 to the Society from Mr. Abdul Hakim and two sums of Rs. 350 to the Society and to the Pinjrapole from Mr. Mohan Mull Chordia and that, His Excellency said, was a very successful ending to a successful meeting.

The Hon. Mr. C. E. Odgers said that they were grateful to His Excellency and the Hon. Cecily Goschen for their presence. He proposed a hearty vote of thanks to them both and also to the several speakers who responded to his invitation. He hoped that Mrs. Stanford would use her influence to stop the system of imposing small fines

for offences of cruelty to animals. He also expressed the hope that some philanthropic gentlemen would give the Society a new and more powerful magic lantern which would be of great use to Mr. N. C. Rangaswamy Iyengar in delivering lectures on 'Kindness to Animals,' and one or two weigh bridges to find out whether the carts were overloaded beyond the strength of the animals drawing the same.

His Excellency and his daughter having been garlanded returned to Government House, and a successful function terminated.

II

Cow Protection Under Muslim Rule

A HISTORICAL SURVEY

By

Dr. SYED MAHMUD, Ph.D.

Both Hindus and Mussalmans are generally ignorant as to the attitude adopted by Mohammadan Kings in India towards the slaughter of cows and the extent to which they respected the feelings of Hindus in this respect. I want to throw some light on this vexed question and cite historical facts to show to the Mussalmans how liberal-minded and magnanimous their fore-fathers were in this respect; and to what extent they respected the religious sentiments of the Hindu community at a time when they had full control over the country. The same problem which has now become so complex and perplexing owing to our narrow prejudices did not present any difficulty to them. The Mussalmans were the rulers of the country, and had they regarded it as a religious question there was nothing to prevent their disregarding or treating with contempt the religious feelings of the Hindus. But instead of considering the Hindus to be a subject race and their slaves, the Muslims regarded them as their fellow-countrymen and accorded a treatment of equality to them. My Hindu brethren should also fully recognize the fact that Mohammadan Kings respected and honoured their religious views and sentiments and treated them as partners in the Government of the country. How the Mussalmans treated the Hindus during their rule and to what extent

they allowed the Hindus to share the responsibilities and rights of Government, is a historical subject of perennial importance.

TAX ON COW-SLAUGHTER.

The object of this article is only to show the respect and regard which Mussalman rulers showed towards the religious susceptibilities of Hindus in the matter of the slaughter of cows. From the very beginning of their rule, the Mahommadans realized the depth of Hindu feeling in this matter and as it was the underlying principle of their policy to govern the country by treating the Hindus as their fellow-countrymen and brothers, they fully respected the religious feelings of the Hindus in regard to the slaughter of cows. From the very inception of Muslim rule a special tax was imposed on butchers for the slaughter of cows to the extent of 12 'Jetal' per cow. During the reign of Feroz Shah, butchers complained against this tax and the king abolished it. Details of this taxation are not given in books of history, but its object could only have been the prevention of cow-slaughter. This tax, therefore, continued for two hundred years after the establishment of Muslim rule in India, right up to the time of Feroz Shah Tughlak. Instead of issuing a general order prohibiting cow-slaughter, this was the method adopted by early Mahommadan kings. This tax was called *Jazari*. At the time of Mohamad Shah Tughlak, beef was not cooked in the royal kitchen, and the king did not take it. Several authors have given detailed descriptions of the royal kitchen, but there is no mention of slaughtering cows. Farhat-ul-Mulk was appointed Governor of Gujerat, and continued in that capacity also during the reign of the next king Mohamed Ghias-ud-Din Tughlak the Second. Historians state that Farhat-ul-Mulk made various concessions to the Hindus, and did not allow the slaughter of cows. The Hindus wielded great influence during the reign of Sultan Nasir-ud-Din Khushro. This king totally stopped the killing of cows in his territories. It also seems that the *Jazari* tax which had been discontinued by Feroz Shah Tughlak, was re-imposed after his reign, because it is recorded in books of history that Akbar abrogated this tax. Akbar ordered a total prohibition of the killing of cows, and the tax was no longer found necessary and it

was probably on that account that it was discontinued.

EVIDENCE OF A EUROPEAN TRAVELLER

An English traveller who visited India in the seventeenth century writes that the Hindus had great respect for the cow, and considered the killing of cow to be as heinous a crime as human murder. From this it is clear that no attempt was made by Mohammadan rulers to suppress Hindu feeling in this matter, and their religious susceptibilities were so much respected that even a passing traveller had no difficulty in ascertaining the feelings of Hindus, and the Hindus were not prevented from preaching the prevention of the slaughter of cows. This clearly indicates the attitude of the ruling power.

BABER'S ADVICE TO HIS SON

When the Moghuls established their rule in India and Baber ascended the throne, he not only found out the depth of Hindu feeling in this matter during his few years' reign, but also wrote out a confidential will for his son Humayun, in which he referred to this religious belief of the Hindus and exhorted him to prevent the killing of cows. The original copy of this document is preserved in the State Library at Bhopal, and a photo of it has been made available to me through the courtesy of Nawab Col. Hamid Ullah Khan Sahib. The following is a translation of the document:—

'O my son: People of diverse religions inhabit India: and it is a matter of thanksgiving to God that the King of Kings has entrusted the government of this country to you. It, therefore, behoves you, that:—

(1) You should not allow religious prejudices to influence your mind, and administer impartial justice having due regard to the religious susceptibilities and religious customs of all sections of the people.

(2) In particular, refrain from the slaughter of cows, which will help you to obtain a hold on the hearts of the people of India. Thus you will bind the people of this land to yourself by ties of gratitude.

(3) You should never destroy the places of worship of any community and always be justice-loving, so that the relations between the king and his subjects may remain cordial and there be peace and contentment in the land.

(4) The propagation of Islam will be better carried on with the sword of love and obligation than with the sword of oppression.

(5) Always ignore the mutual dissensions of Shias and Sunnis, otherwise they will lead to the weakness of Islam.

(6) Treat the different peculiarities of your subjects as the different seasons of the year, so that the body politic may remain free from disease.'

LATER KINGS

Baber was not a native of India, and he came to this country as a conquerer; but it was his intention to establish his rule by promoting and maintaining relations of mutual love and esteem with the Hindus. When a foreign Muslim conquerer entertained such regard for the feelings of the Hindus in the matter of the killing of cows, it is not difficult to realize the attitude of later Muslim Kings who made India their home, who were born and bred in this country, and some of whom had Hindu blood in their veins. How deep would have been their regard for the religious susceptibilities of the Hindus? * * * * *

AKBAR

Akbar issued orders totally prohibiting the slaughter of cows throughout his vast dominions. There is detailed mention of it in the *Ain-i-Akbari* and other books. These orders were not abrogated in the times of his successors, but remained in force, though it is possible that in the reign of later kings they were not so rigidly enforced. Jahangir not only did not abrogate these orders but further ordained that on Sunday, the day on which Akbar was born, and on Thursdays, on which he himself ascended the throne, no animal whatsoever should be killed and there should be no hunting on those days.

CONCLUSION

It was thus that Muslim kings tried to stop the killing of cows in the country. Study the history of those times, and it will not be difficult to realize the deep regard which Muslim kings had for the religious feelings and susceptibilities of their Hindu subjects. Many Hindus complain that Muslim rulers practised oppression against the Hindus; but a calm and impartial study of history will convince

them of the contrary. Not only in regard to the slaughter of cows, but the Mussalman kings joined the Hindus in their sorrows and pleasures and took part in the observance of all their festivals. On the Dewali day, a Pooja Durbar was held and Brahmins brought cows to the royal gardens and got gifts from the king. Dasarah was celebrated by the king. On Shivratri, yogis were invited to the royal palace and given food. On Solono, the king himself wore *rakhi* round his wrist, Muslim kings used to freely visit Hindu yogis, and talk to them as friends. Sir Thomas Roe, who came to the court of Jahangir as the ambassador of James I, writes that Jahangir frequently visited Hindu yogis; and on one occasion he himself saw a Hindu yogi in rags sitting by the side of the king in open durbar, and the king talked to him with the utmost respect addressing him as 'father.'

(Reprinted from *The Indian Review*, August, 1924.)

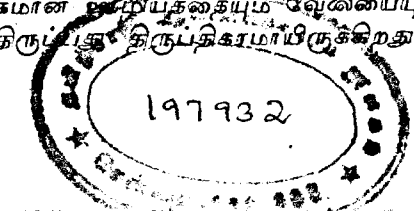
I

சென்னை எஸ். பி. லி. வயின்

வருஷாந்திரக்கூட்டம்.

இச்சங்கத்தின் 44-வது வருஷாந்திரக் கூட்டம் சென்னை விக்க்டோரியா டவுன் ஹாலில் மார்ச்சு 21-ல் சாயங்காலம் 5½ மணிக்கு வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. அச்சமயம் எச். இ. கவர்னர் லார்ட் கோஷன் அவர்கள் சபைத் தலைமை வகித்தார். கனம்: திவான் பஹுதூர் T. N. சிவநானம் பிள்ளை அவர்கள், கனம்: ஜட்ஜி மிஸ்டர் C. ஆட்ஜர்ஸ், கனம்: மிஸ்டர் ஈ. எச். வாலெஸ், கர்னல் டி. ஜி ராயும் அவருடைய மனைவியாரும், மிஸ்டர் ஆர். வெங்கிட்டராமானுஜ நாயுடு அவர்கள், மிஸஸ் ஸ்டேன்போர்ட், மிஸ்டர் சி. எஸ். கோவிந்தராஜமுதலியா அவர்கள், மிஸ்டர் வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அய்யாவர்கள், மிஸ்டர் சி. வி. வெங்கிட்டராமனாயக்காரவர்களும் இன்னும் மற்ற கனவான்களும் விஜயம் செய்திருந்தார்கள்.

இச்சங்கத்தின் ரிபோர்ட்டை அங்கீகரிக்கும்படி கனம்: ஜட்ஜி ஈ. எச். வாலெஸ் பின்வருமாறு பேசினார்:—இச்சங்கம் உபயோகமான உதவிகளையும் வேலையையும் செய்திருப்பது திருப்திகரமாக இருக்கிறது. இச்

சங்கத்தின் பிரசிடெண்டுக்கும், காரியதரிசிக்கும் நமது வந்தனமளித்து வாழ்த்துகின்றோம். ரிபேர்ட்டில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற கணக்குப்பிரகாரம் வரும்படி 14,000 ரூ. செலவு 15,300. இதனால் இச்சங்கத்திற்கு 1,300 ரூ. நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் சென்றவருஷத்தில் ரூ. 500 அதிகமாக மெம்பர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள், நஷ்டத்தைக் கவனிக்கையில் இத்தொகை போதாது. அதிக மெம்பர்கள் சேர்வார்களென்று நம்புகிறோம். அவ்விதம் சேர்ந்தால் பணம் அதிகமாகக்கிடைக்கும், நஷ்டமுண்டாகாது. ஐரோப்பிய கனவான்களில் அநேகர் இச்சங்கத்திற்கு மெம்பர்களாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவ்விதமே மகமதிய கனவான்களும் மெம்பர்களாக இச்சங்கத்தில் சேர்ந்து உதவிபுரிவார்களென்று நம்புகிறோம். ஒரு பிராணி பலவீனத்தினாலும் துக்கத்தாலும் கஷ்டப்படுவதை அடியோடே தடுக்க முயல வேண்டும். மதசம்பிரதாயமென்று சொல்லிக்கொண்டு பொது ஜனங்கள் பிராணிகளைக் கொல்லுவதை நிறுத்தும்படி அவர்களுக்கு புத்தி புகட்டிவரவேண்டும். பிராணிகளை ஹிம்சிப்பதிலும், ஆடு, மாடு, கோழி முதலியவைகளின் இரத்தத்தைக்கண்டு தேவதைகள் சந்தோஷப்படுகின்றனவென்றும் நினைப்பது தப்பெண்ண மென்பதை வற்புறுத்தியாவருக்கும் சொல்லவேண்டும். இவ்விதசெய்கை அநாகரீகர்கள் செய்யும் காரியமாகும். இச்சங்கத்தார் (League of Mercy) இரக்கமாயிருக்க பாடசாலைப் பள்ளிகளைச் சேர்த்துவருவது சந்தோஷத்தையுண்டாக்குகிறது. இவ்விதம் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் காலேஜியிலும் நடைபெற்றுவந்தால் மிகவும் நலமென்று சொல்லிமுடித்தார்.

அவர் சொல்லியதை டாக்டர் ராய் ஆமோதித்து, பெரியதப்பு செய்தவர்களுக்கு சொற்பதண்டனை விதிப்பதை தாம் நம்பவில்லையென்றும், பெரிய தப்பாயிருந்தால் அதற்குத் தகுந்த சரியான தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்றும், பிராணிகளுக்குச் செய்யும் ஹிம்சை போலீசாராலும், மாஜிஸ்ட்ரேட்களாலும் நிறுத்தமுடியுமென்றும், போலீஸ் சிறந்தவேலை இவ்விஷயத்தில் செய்திருக்கிறதென்றும், மாஜிஸ்ட்ரேட்கள் சொற்பதண்டனை விதிப்பதால் இச்சங்கத்தின் வருமானம் குறைவதுடன், பிராணிகளுக்கு

ஹிம்சையை அதிகமாய்ச் செய்யும்படி ஜனங்களைத் தைரியப்படுத்துகிறதென்றும் சொன்னார்.

கௌரவ பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகிய மிஸஸ் ஸ்டான்போர்ட் மாதா மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் விதிக்கும் சொற்பதண்டனை விஷயத்தை கௌரவ மாஜிஸ்ட்ரேட் சங்கத்தார் கவனிப்பார்களென்றும், இவ்விஷயமாக அடுத்த வருஷம் யாதொரு குறையுமிரா தென்றும் சொன்னார்கள். மேலும் தம்மிடத்தில்வந்த இரண்டு கேஸுகளில் ஒரு கேஸுக்கு ரூ. 3 அபராதம் விதித்ததாகவும் சொன்னார். இச்சங்கத்தார் பிராணிகளின் வாரம், பிராணிகளின் மாதம், முதலியவைகளை நடத்தி பாடசாலைகளிலும், காலேஜிகளிலும் படிக்கும் மாணவர்கள் பிராணிகளிடத்தில் குரூரமாயிருக்காமலிருக்கும்படி அவர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள்.

பின்பு இச்சங்கத்தின் நிர்வாகசபைக்கு அங்கத்தினர்களை நியமித்தார்கள். கவர்னரவர்கள் போட்டிவிதாசத்தில் முதன்மையாயுள்ள கிறிஸ்டியன் காலேஜ் அண்ட்ராம், A. பொன்னய்யா (லண்டன்மிஷின் ஹைஸ்கூல் கோயம்புத்தூர்) டி. எஸ். நாராயணராவு. (பி. எஸ். ஹைஸ்கூல் மைலாப்பூர்) எச். பி. பிலிப்பிஸ் (கிறிஸ்டியன் காலேஜ்) கே. எம். மோஹனம் பி. ஆர். ராஜலக்ஷ்மி (பிரசிடென்ஸி ட்ரேயினிங்ஸ்கூல்) முதலியவர்களுக்குப் பொன் பதக்கங்களையும் வெள்ளிப் பதக்கங்களையும், புஸ்தகங்களையும் முகமலர்ச்சியுடன் அளித்தார்கள்.

பின்பு எச். இ. கவர்னரவர்கள் தமது மனப்பூர்ண ஆதரவும், அறுதாபமும் இருக்கின்றனவென்றும், இச்சங்கத்தில் சேர்ந்து இங்குவந்திருக்கிற தம் குமாரத்தியின் மூலமாக இன்னும் நெருங்கி சகல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள நம்புவதாகவும் சொன்னார்கள். மேலும் என் குமாரத்திக்கு பிராணிகளிடத்தில் அன்பு அதிகம், இச்சங்கத்திற்குத் தம் ஆதரவை அளிப்பாளென்றும் நம்புகிறேன். தங்கள் உணர்ச்சியையும், கஷ்டங்களையும் தெரிவிக்கமுடியாத கோடானுகோடிப் பிராணிகளுக்காக இச்சங்கத்தார் பொது ஜனங்களுக்கு ஒரு மனுசெய்து கொள்ள வேண்டும். முன்பேசிய கனவான்கள் குரூசர் செய்கையின் காரணங்களைப்பற்றியும், அவை

கள் சாதாரண மூடத்தனத்தாலும், அஜாக் கிரதையினாலும் உண்டாகின்றனவென்றும் சொன்னார்கள். பிராணிகள் தங்கள் கஷ்டத்துக்களை அறிவிக்க சக்தியற்றவைகளாயிருப்பதால், அவைகளைக் காப்பாற்றுவதில் எல்லாருக்கும் பொறுப்பு அதிகமுண்டு, குழந்தைகள் பிராணிகளிடத்தில் பசுமாயிருக்கும்படி அவர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும். இச்சங்கத்தின் தேவையைத் தம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு தம்மால் இயன்றளவு செய்ய முயலுவதாகவும் சொன்னார்கள். இச்சங்கத்தார் நல்லவேலை செய்திருப்பதைக் குறித்து மிகவும் சந்தோஷப்படுவதாகவும், இந்த சிறந்த ரிபேர்ட்டை தயாரித்தவர்களுக்கும் முக்கியமாக 15 வருஷகாலமாக தமது முழுமனதுடன் இச்சங்கத்திற்காக உழைத்துவரும் கௌரவ காரியதரிசியாருக்கும் அதிக கௌரவமென்றே சொல்வேன். பிராணிகளுக்குச் செய்யும் ஹிம்சை அதிகமாக எனக்குத் தென்படவில்லை. ஆயினும் அநேக பிராணிகள் நொண்டி நொண்டி நடப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். இது இச்சங்கத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். கடைசியாக இச்சங்கத்திற்குப் பலர் தீரவிய உதவி செய்வார்களென்று தெரிவித்தவுடன் மிஸ்டர் அப்துல் ஹகீம் சாயபு அவர்களும் ரூ. 500 மிஸ்டர் மோகன கோர்ட்டியாவும் ரூ. 350 இனாமாக அளித்தார்கள்.

கனம்: ஜட்ஜி சி. ஆர். ஆப்தர்ஜி நமது கவர்னரவர்களும் அவருடைய குமாரத்தியும் இங்கு விஜயம் செய்ததற்காக நாங்கள் நன்றியுள்ளவர்களாயிருக்கின்றோம். அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வந்தனமளிக்கின்றோம் என்று சொன்னார். கரகோஷத்துடன் பூமாலை புஷ்பச்செண்டுகள் யாவருக்கு மளிக்கப்பட்டவுடன் இக்கூட்டம் கலைந்தது.

II

ஜீவஹிம்சை செய்யேல்.

“நிலையஞ்சி நீத்தாரு எல்லாம் கொலையஞ்சிக் கொல்லமை சூழ்வான் நிலை.” — (திருவள்ளுவர்.)

கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த ஜீவகோடிகளுள் சிறந்து விளங்கும் கடவுளின் அம்சபூதரான மானிடர், அவரை இச்சன்மத்திலேயே அடைய முயலவேண்டும். இதுவே சிருஷ்டியின் கருத்து.

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம் உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்.” — (ஒளவைய.)

அங்ஙனம் கடவுளை அடையவேண்டுமாயின், அவருடைய தன்மையை நாமும் கொள்ள வேண்டும். பெரியோர் சகவாசம் விரும்புவோர் அப்பெரியோர்களுக்குரிய குணங்களை வுடையவராயிருத்தல் அவசியமல்லவா? இன்றேல், அவர்களது நட்பு உண்டாவது எங்ஙனம்? அதுபோலவே, கருணைக்கு இருப்பிடமாகிய கடவுளை நாம் அடையவேண்டுமாயின், அவருடைய உயர்ந்த குணங்களாகிய இரக்கம், அன்பு, அருள் ஆகிய இவைகளை நாமும் கொள்ளவேண்டுமென்று மிக்க அவசியமாகும். சகல ஜீவராசிகளிடத்தும் அன்பும், ஆதரவும், பரிவும், சிநேகத்தன்மையும் சமபாகமாக வைக்கவேண்டும். இவ்விதம் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையும் பார்த்து வருவோமாயின் எல்லா உயிர்களின் உள்ளில் கடவுள் விளங்குவது நன்கு விளங்கும். அதனால் எல்லாச் சீவர்களும் கடவுளின் அம்சமே என்க. சிவஞான தீபத்திலும்

“எவ்வயிரும் பராபரன் சந்நிதியதாகும் இலங்கும் உடலுயிர் அனைத்தும் ஈசன் கோயில்.”

என்று கூறியுள்ள நீதியைச் சிறிதும் கவனியாமல் அநேகர் நம்மினுந் தாழ்ந்த ஜீவப் பிராணிகளை வதைத்து வருகின்றனர். அவை உருவத்தில் பலவிதமாய் இருப்பினும் கடவுள் முன்னிலையில் ஒன்றாகவே கருதப்படுகின்றன. நமக்கு எப்படி இச்சரீரத்தை யளித்தாரோ அதுபோலவே மற்றைப் பிராணிகளுக்கும் கடவுள் அவற்றின் முன் வினைக்குத்தக்க உடம்புகளைப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார். நம்மைப் பாதுகாப்பது போலவே ஈ, எறும்பு முதல் சகல ஜீவன்களையும் தாங்கொடுத்த ஆயுள் முடியும் வரையில் அவர் காப்பாற்றி வருகிறாரல்லவா? அவர் ஏதேனும் பாரபக்தம் வைத்து நடத்துகிறாரா? இல்லையே. அப்படியிருக்க, நாம்மாத்திரம் ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி, பறவை முதலியவைகளிடத்து சமமான அன்பைக்காட்டாமல் இருக்கலாமா? வன்னெஞ்சு கொண்டு யாதொரு கெடுதியையும் செய்யாமலிருக்கும் அவற்றைக் கொல்வோமானால் முழுமுதற் கடவுளாகிய தந்தையை யடையக்கூடுமா? தாம் ஏற்படுத்திய காலத்திற்கு முன் அவர்

றைக் கொல்பவர் சிருஷ்டியின் நோக்கத்தைக் கெடுத்த அபவாதத்திற்கு ஆளாவர். அன்றியும், மக்களிடத்து இருக்கவேண்டிய இரக்கம், கருணை, பூததயை, அன்பு முதலிய குணங்களை எல்லாம் இழத்தலால் கடவுளின் அருளை என்றும் அடைய முடியாது என்பது நிச்சயம்.

ஜீவப்பிரானிகள் எல்லாம் தம் சரீரங்களினின்று அதிக அபிமானம் வைத்துக் காப்பாற்றிப் போஷித்து வருகின்றன வல்லவா? எதுவேனும் துன்பத்தை விரும்புமோ? நம்மைப்போலவே அவைகளுக்குப் பசி, பிணி, பயம், கொலை முதலியவைகளால் ஏற்படும் துயரங்களெல்லாம் சமானமாகத்தானே இருக்கின்றன? சிற்றயிர்களுக்கு மாத்திரம் அவை குறைந்திருக்குமென நினைக்கலாமா? நம்மைப்போலவே ஆடு, மாடு, கோழி, குருவி முதலிய உயிர்களும் தங்கள் சிற்றினங்களை எவ்வளவு அன்புடன் பாதுகாக்கின்றன? தம் கன்றுகளுக்கோ அல்லது குஞ்சுகளுக்கோ யாராவது துன்பம் செய்வதாயிருப்பின், அவை கூக்குரலுடன் துன்பஞ் செய்பவர்களை எதிர்ப்பதை நாம் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டிருக்கிறோம் அல்லவா? நமக்கு ஒரு சிறு துன்பமும் செய்ய அவை நினைப்பதில்லையே. அங்ஙனமிருக்க நாம் மாத்திரம் அவற்றை இம்சை செய்யலாமோ? அவ்விதம் நினைப்பவரும் ஆற்றிவுடைய மனிதர் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு அருகாவரோ? துன்பம் செய்தவர்களுக்கும் இதம் செய்து வரவேண்டியதல்லவா நமது கடமை?

“இன்னசெய்தாரைப் பொறுத்தல் அவர் நாண நன்னயஞ் செய்த விடல்.”

என்பதன்றோ தமிழ் வேதம். ஒவ்வொரு சேவனும் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட உடலை ஒரு காரணமாகவே சுமந்து வாழ்நாட்களைக் கழித்து வருகின்றது. அவ்விதம் சுமக்கப்பட்ட உடலை எவராகிலும் இம்சை செய்து, கொலை செய்வார்களில் அப்பழியைச் செய்தவன்மீது சுமத்திவிட்டு தப்பித்துக்கொள்ளுகிறதாம். மகமதியர் வேதமாகிய குரானிலுங்கூட “நாலுகால் மிருகங்களிற் சிலவற்றைக் கடவுள் மூட்டை சுமப்பதற்காகச் சிருஷ்டித்தார். உணவிற்குக் கடவுள் உண்டாக்கிய காப்பனிகளையும் தானியங்களையும் உண்ணக்கடவாய்” என்று கூறியிருக்கின்றது.

வலியற்ற இப்பிரானிகளைக் கொல்வது என்ன அநீதம்! நிராயுதபாணியுடன் ஆயுதங்கள் தாங்கி எதிர்ப்பவனும் ஓர் வீரனாக இருந்ததை பொருத்தமும் நியாயமும் ஆகுமா? எந்த உயிர்க்கேனும் மாண்பயம் இல்லாமல் இருக்கின்றதோ? சிறிய புழுவுக்கூட மாணம் வருமெனத் தோன்றும்போதே சொல்ல முடியாத பயத்தையும் திகிலையும் அடைகின்றது அல்லவா? கொலைபுரிவோர் அவற்றின் நெஞ்சம் படுப்பாட்டைக் கவனித்து அறிவார்களானால் அதனை இம்சை செய்ய அவர்களுக்கு மனம்தான் துணியுமோ? நெஞ்சம்தான் இடங்கொடுக்குமோ? அவற்றைக் கொலைசெய்யக் கத்தியை எடுக்கக் கைதான் வருமோ? கொலையைவிட பெரிய துன்பம் வேறென்ன இருக்கின்றது? ஓர் ஜந்துவை ஒரு வினாடியிலேயே கொலை செய்யக் கூடுமானாலும் கூடும். ஆனால் அது அச்சமயம் கொள்ளும் மனோவிகாரத்தை யாரால் விரித்துக்கூற முடியும்? தம் வாழ்நாட்களில் அனுபவித்த எல்லாத் துன்பங்களுக்கூட அந்த வினாடியிலேயே தோன்றி வருத்துவதற்குச் சமானமாம். நாம், திக்கற்ற அவ்வேழைப் பிரானிகளின் நிலைமையில் சிறிதுநேரம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அகாரணமாய் நாம் அவைகளை இம்சிப்பதுபோலவே அவையும் நம்மை வதை செய்வதாயிருப்பின் நமது மனம் அச்சமயம் பதையாமல் சும்மா இருக்குமா? எத்தகைய பரிதாபகரமான விஷயம்! நமக்கு எது விரோதமாய்க் காணப்படுகின்றதோ அதைப் பிறர்க்குச் செய்ய கனவிலும் நினைக்கலாமோ? தன் ஆயுளை வாளுக்கு இரையாகுந் தருணத்தில் இடும் சாபங்கள் வினைபோகுமா? ஊன்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இத்தருணத்தில் யாவரேனும் அபயஸ்தங்கொடுத்துக் காப்பாற்ற முன்வரின், கொல்லப்படுபவைகளின் பூரிப்பும் நன்றியும் சொல்லத் தரமாகுமோ? இதைவிட மேன்மையான தரும் வேறேதேனும் உண்டோ? ஜீவஜீவம்சை செய்யாதிருத்தலே ஒருவன் செய்யவேண்டிய முதல் தர்மம்

“அஹிம்ஸாநாம் ப்ரதமம் தர்மம்”

என்றும், கடவுளுக்குப் பிரியமான எட்டு வித புஷ்பங்களில் பிரதானமான புஷ்பம் அஹிம்ஸையே

“அஹிம்ஸாநாம் ப்ரதமம் புஷ்பம்”

என்றும், கொல்லாமையே எல்லாத் தர்மங்களிலும் மேலானது

“அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம”

என்றும் ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த தருமத்தையன்றோ ஒவ்வொருவரும் கைக்கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும்? மிருகங்களின் கழுத்தைப் பதைக்கப் பதைக்க அறுத்து அதன் மாமிசத்தை யுண்பது பாபமென்று அறிந்தோர் அறிவிவர்க்குச் சொல்லி அறிவுறுத்தாமலும் இருக்கலாமா? இதனால் ஏற்படும் ஜீவநாசத்தின் பாபங்கொல்லாம் அவர்களையன்றோ சேரும்? உயிருள்ள பிரானிகளை இம்சை செய்வதைத் தாம் நேரில் பார்த்தும் அது அவற்றின் விதி என்றும் ஆகாரத்தின் பொருட்டு கொல்கிறார்களென்றும் சினைத்து ஆகோபனை செய்து தடுக்காமல் சும்மா இருக்கின்றனர். அப்பேர்ப்பட்டவரை ஓர் புஷியோ அல்லது சிங்கமோ பிடிக்கத் தின்னவரும் சமயத்தில் யாரும் விலக்காமல், அவ்விதம் அவ்விதங்கின் உணவாக வேண்டியது அவர் விதி; அதனால் நாம் தடைசெய்யலாகாது என்று போவார்களாகில் அவர் மனம் அச்சமயம் எப்படியிருக்கும்?

எவனொருவன் எந்தப் பிரானியையும் கொல்ல மனதில் எண்ணுமலும், கொல்லாமலும், கொல்விக்காமலும், கொன்றதனால் வந்த ஊனைத் தின்னாது மிருக்கின்றானோ அவனே சகல தர்மங்களுக்கும், யாகங்களையும், தவங்களையும் செய்தவனாகிறான். இத்தகைய கொல்லா வீரதத்தை யனுஷ்டித்து, அதனைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் நிலையிலுள்ள வைணவரும், சைவரும், பௌத்தரும் தங்கள் கடமைகளைக் கவனியாமல் இருப்பது எவ்வளவு பேதைமை! அருளே நிறைந்த ஸ்ரீ கௌதம புத்தர் ஆபாணமாகப் பூண்டது அஹிம்சையையன்றோ? அவர் போதித்ததும் ஸதாபித்ததும் என்ன? அஹிம்சை யல்லவா! இவ்வைணவ பௌத்த சைவ மதங்கள் பரவியிருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் நிரபராதிகளான சிற்றயிர்களுக்கு ஆபத்தும் வரலாமா? சகோதர சகோதரிகளே! நமது உலக வாழ்க்கையோ அநித்தியமானது. “நேற்றிருந்தான் இன்று வெந்து நீறான” என்றும் “நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லையென்னும் பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு”

என்றும்

“இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக்குப்
ரென்றெண்ணவோ திடமில்லையே”

என்றும் அல்லவோ ஆன்றோர் அருளியிருக்கிறார்கள்? இவ்வுண்மையைச் சிந்தியாமல் அநித்தியமான உடலின் அற்ப வாழ்விற்சாக நம் ஆயுளில் எத்தனையோ வாயில்லா ஜீவன்களின் பிராணன்களை அநிபாயமாய் வாங்கி வருகிறோம். எவரேனும் ஒருவர் கொலையை யும், அதற்குக் காரணமாகிய மாமிசம் புசித்தலையும் விட்டுவிடுவாராயின் அதனால் எத்தனையோ பிரானிகள் உயிர் பிழைக்குமே. இவ்வாறே ஒவ்வொருவராய் வேதாகமங்களிற் கூறிய புன்புலால் மறுத்தலென்னும் ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொள்வாராகில் அதனால் எண்ணிறந்த பிரானிகள் பயமும் துன்பமுமின்றி உஜ்ஜீவிக்கும் அல்லவா? மாமிச உணவை விடுவதால் நாம் சகல பிரானிகளுக்கும் அபயஸ்தன் கொடுக்கும் புண்ணியத்தைப் பெற்றவர்களாகிறோம். நாம் ஒரு காலத்தில் மாணமடைந்து, செய்த பாபபுண்ணியங்களின் பலன்களை யடையவேண்டும் என்பதை என்றும் மனதில்கொண்டு, கொல்லாமலும், கொன்றதைத் தின்னாதுமுள்ள தர்மத்தையும், வீரதத்தையும் தக்க துணைகளாகக்கொண்டு வாழ இறைவன் திருவருள் பாலிப்பாராக.

கோலார் தங்கவயல் மரக்கறி ஆகாரச் சங்கம்,
உரீகம்.

III

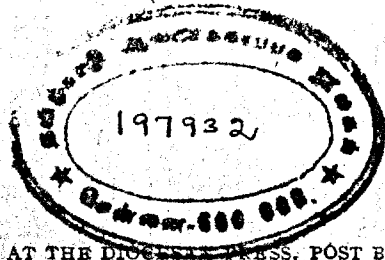
குதிரை புலம்புதல்.

ஒரு பெரியார். குதிரையின் புலம்பலைக் கேட்டு அவரே குதிரை புலம்புவதைப்போல் மனவருக்கத்துடன் புலம்பலொலியை எழுதுகின்றார்.

ஸ்ரீமான் S. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள்
கு ம் மி.

1. “தற்றுத் தெளிந்தநல் மானிடரே! எம்மைக், காக்கப் பிறந்த பெரியோரே சற்றும் அறிவிலா எம்மொழிக்குச் செவி, சாய்க்கத் திருவுளம் கொள்வீரே.
2. வளர்த்துவரும்வாலவெட்டிவெட்டித்தேய்த்த, மாறுபோலாக்கிக் குறைத்திடும் நீர் தளர்த்த பொழுதெங்கள் ஈப்பகை ஒட்டித் தக்க வதவிகள் செய்வதுண்டோ?

3. இரும்புக் கடிவாளம் மாட்டுவதேன்? வாயும் ஈசன் படைத்த திதற்காமோ? பெரும்புவி மீதுயாம் உங்களுக் கென்ன பிழைகளைச் செய்தோம்? புகல்வீரோ.
4. வம்புகள் பேசிடும் வாயையன்றோ பூட்டி வைப்பது நீதி முறையாகும் நம்பி யிருப்போர்க்குத் துன்ப மிழைப்பது நல்லோர் பெரியோர் செயலாமோ?
5. வெள்ளிப்பூண்கட்டியசேனமிட்டால்நெஞ்சி வேதனை யில்லா திருந்திடுமோ? அள்ளியிடும் பிடிப் புல்லுக்காக எங்கள் ஆவியைக் கொள்வ தழகாமோ?
6. பக்கம் திரும்பியே பார்த்திடாமல் எங்கள் பார்வையைக் கட்டி மறைப்பதும்வன்? திக்கெலாம் தந்த பிரமணிலும் நீவிர் தீவிர புத்தி யுடையவரோ?
7. திண்ணிய லாடமும் கட்டுவதேன்? அதில் தீயெழ எம்மையும் ஒட்டுவதேன் புண்ணியம் நீர்செய்ய வேண்டாமையா எம் [மைப் போக்திலே விட்டிடல் போதுமையா.
8. எண்ணிக்கை அற்ற தோல் பட்டைகட்டி இறுக்கி இறுக்கி முறுக்கிவைப்பீர்! கண்ணுக் கழதவை யாயிடினும் எங்கள் கண்டம் நெரிவ தறியீரோ?
9. பற்றி முதுகினில் ஏறிக்கொள்வீர் எம்மைப் பசுபிகள் போலப் பறக்கச்செய்வீர் சற்றும் இரக்க மில்லாதவரோ நீங்கள் சாஸ்திரம் கற்றபயன் இதுவோ?
10. கையில் சவுக்கொன்று போதாதென்றே இரு காலிலும் முட்களைக் (Spurs) கட்டிக் [கொண்டீர் ஐயையோ! ஏழையோம் ஆவி பறித்திட ஆயிரம் கூற்றுவர் வேண்டுமேயோ?
11. ஈசனளித்த கால் ரண்டிருக்க நீரும் எங்கள் குறுக்கை முறிப்பதேனோ? தாசரைப்போல் வேலை செய்திடினும் தயை சற்றும் உமக்கு வருவதுண்டோ?
12. வண்டியில் கொண்டெமை மாட்டுகின்றீர்; கா மாலையெலாம் தட்டி யோட்டுகின்றீர்; [லை கொண்டிருனும் விட்டுப்போகமாட்டீர்; உடல் நோக அடித்து வெருட்டுகின்றீர்.
13. 'மோட்டார்' வண்டி வந்தும் மோக்ஷமில்லை; [காங்கள் முன்செய்த தீவினைக் கென்செய்குவோம் எட்டா லெழுத அடங்குமோ கஷ்டங்கள் யாரிடம் சொல்லி யழுதிடுவோம்.
14. கோழிகோழி 'ஸைகில்' வந்திடினும், எங்கள் கூட்டத்துக்கேதுமோர் நன்மையுண்டோ? ஒடிஒடி உயிர் ஓய்ந்திடவோ எம்மை உண்டாக்கி விட்டான் உடையவனே.
15. மேடு பள்ளங்களில் ஓடவேண்டும் வெய்ய வேளில் மழைகளில் ஓடவேண்டும் காடு செடிகளில் ஓடவேண்டும் இந்தக் கஷ்டங்கள் யாரிடம் சொல்வோமையா?
16. கொட்டகை கூடாரம் போட்டுக்கொள்வீர்! அ கூத்தாடி கூத்தாடி ஓடச்சொல்வீர் [தில் பட்டினியாக இறந்தி டினும் இந்தப் பாடெவர் பட்டுப் பிழைப்பரையோ?
17. ஆங்காரத்தாலும் பேராசையாலும் நீங்கள் அண்டையரசரைப் போர்க்கிழுத்தால் தாங்காத துயரெலாம் தாங்கிச் சலித்துயாம் சாவதும் எங்கள் தலைவிதியோ?
18. காலினைப் பாரியே நிற்கவொட்டீர்; வாயில் கௌவிய புல்லையும் தின்னவொட்டீர் மூலை முடுக்கென்றும் எண்ணமாட்டீர் எம்மை மூச்சு விடாமல் துரத்துவீரோ.
19. ஆழக்குக் காணம் அளித்திடுவீர்; அதற் காயிரம் வேலையும் இட்டிடுவீர் ஏழைக் கிரங்கெனும் நீதிமொழி நீங்கள் ஏட்டில் படித்ததை என்முற்தீர்.
20. சித்தம் இரங்கிட வேண்டுகின்றோம்; எம்மைக் கெடமாய்க் காத்திட கெஞ்சுகின்றோம் புத்த முனியருள் போதனையை என்றும் போற்றுதல் உங்கள் கடனாமே."

Convictions for the first quarter of 1925.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following CONVICTIONS for cruelty to animals were obtained in Madras during the first quarter of 1925 by the Society's Agents:—

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	...	8
2. Do. Ponies do.	...	...	...	...	127
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	...	429
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	...	1
5. Do. Mules do.	...	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	...	2
7. Calves do.	...	...	...	...	7
8. Fowls do.	...	...	...	...	1
9. Donkeys do.	...	...	...	...	3
10. Goaded Bulls	...	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	...	...
12. Owners causing cruelty	...	...	...	...	2
Total ...					580

1925-ஆத்தில் முதல் மூன்று மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸையான குற்றங்கள் 1925-ஆத்தில் முதல் மூன்று மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1. உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் கோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றம்	...	...	...	...	8
2. " " " " குதிரைமட்டங்களை	...	...	...	...	127
3. " " " " எருதுகளை	...	...	...	...	429
4. " " " " எருமைக் கிடாக்களை	...	...	...	...	1
5. " " " " கோவேறு கழுதையை	...	...	...	...	...
6. பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	...	2
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	...	...	...	...	7
8. கோழிகளை	...	...	...	...	1
9. கழுதைகளை	...	...	...	...	3
10. எருதுகளை தாற்றக்கோலால் தாண்டினது	...	...	...	...	...
11. குதிரை பாதத்தை ஏற்றியது	...	...	...	...	...
12. சொந்தக்காரர்களைச் செய்த மேற்கூறிய குற்றங்கள்	...	...	...	...	2
மொத்தம்					580

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவாவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.